

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 242/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením čl. 7 ods. 5 a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3 Tos 84/2016 z 9. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 14. februára 2017 doručené podanie [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) z 10. februára 2017 označené ako „*Sťažnosť fyzickej osoby pre porušenie základných práv a slobôd zaručených ústavou SR vrátane ľudských práv a základných slobôd zaručených medzinárodnou zmluvou (t. j. Dohovorom o ochrane ĽPaZS)...*, proti porušovateľovi:

Krajský súd Trenčín... vo veci Uznesenia KS TN sp. zn. 3 Tos/84/2016-74... zo dňa 09. novembra 2016, ktoré mi bolo oznámené – doručené poštou dňa 12. decembra 2016 “, v závere ktorého uviedol:

„Vzhľadom na náročnosť vyhotovenia ručne písaného odôvodnenia tejto sťažnosti, Vám Vážený Ústavný súd SR písomné odôvodnenie aj s dôkaznými prostriedkami a žiadosťou o ustanovenie obhajcu dodatočne zašlem poštou najneskôr do 15 dní.“

2. Ústavnému súdu bolo následne 22. februára 2017 (na pošte podané 21. februára 2017, pozn.) doručené ďalšie podanie sťažovateľa označené ako „*Doplnenie - odôvodnenie k sťažnosti zaslanej Ústavnému súdu SR dňa 10. 02.2017*“. V tomto podaní sťažovateľ podrobne opisuje skutkový a právny stav v jeho trestnej veci, namieta arbitrárnosť odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „*krajský súd*“) sp. zn. 3 Tos 84/2016 z 9. novembra 2016, ktorým krajský súd rozhodol vo veci jeho návrhu na obnovu trestného konania (sťažovateľ bol právoplatne odsúdený 12. júna 2008 pre obzvlášť závažný zločin vraždy na 23 rokov odňatia slobody nepodmienečne, pozn.) tak, že zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín (ďalej len „*okresný súd*“) sp. zn. 4 Nt 121/2015 z 23. augusta 2016, ktorým zamietol jeho návrh na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 6 T 139/2007. V podaní sťažovateľ už uviedol konkrétne (v záhlaví) označené práva podľa Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „*ústava*“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „*dohovor*“) a v prílohách k sťažnosti (259 strán) bola pripojená aj jeho žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ako aj už citované napadnuté rozhodnutia krajského súdu a okresného súdu.

V závere tohto druhého podania sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Uznesením Krajského súdu Trenčín sp. zn. 3 Tos/84/2016-74... zo dňa 09. novembra 2016 bolo porušené základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1) Ústavy SR, na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1) Dohovoru o ochrane LP a ZS, na dosiahnutie predvolania a vypočúvania svedka (znalcov)

vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako v prípade proti nemu zaručené v čl. 6 ods. 3) písm.d) Dohovoru o ochrane LP a ZS a na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom zaručené čl. 13 Dohovoru o ochrane LP a ZS v spojení s čl. 7 ods. 5) Ústavy SR a čl. 154c ods. 1 Ústavy SR.

Uznesenie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 3 Tos/84/2016-74 zo dňa 09. novembra 2016 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Okrem toho sa domáhal priznania finančného zadosťučinenia v sume 3 000 € a úhrady trov konania.

II.

3. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

4. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

6. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu. Podľa odseku 3 tohto ustanovenia ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

7. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

8. Každé podanie adresované ústavnému súdu musí obsahovať náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v okolnostiach danej veci podal síce prvé podanie označené ako „sťažnosť...“ ešte v lehote ustanovenej zákonom o ústavnom súde, ale jeho podanie vtedy zjavne nespĺňalo zákonné náležitosti ustanovené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde (išlo o bianco podanie), pretože neobsahovalo žiadne odôvodnenie a ani konkrétne pomenovanie a označenie základných práv podľa ústavy a práv dohovoru [§ 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde], ktoré mali byť porušené. K sťažnosti nebola pripojená ani kópia napadnutého rozhodnutia krajského súdu (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ktorú mal sťažovateľ už dávno k dispozícii (od 12. decembra 2016), prípadne žiadosť o ustanovenie advokáta v konaní pred ústavným

súdom. Dôvody, ktoré uviedol sťažovateľ v bode 1 prvého podania, tak nemohol ústavný súd akceptovať a prihliadať na ne, pretože neskôr k doplneniu podania došlo až po lehote ustanovenej zákonom o ústavnom súde. V tejto časti teda ústavný súd odmietol podanie sťažovateľa z 10. februára 2017 pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

9. Ústavný súd už viackrát uviedol, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť konkrétne základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, a svoju sťažnosť odôvodniť v lehote ustanovenej zákonom o ústavnom súde. Ak tak neurobil a doplnenie podania s odôvodnením a všetkými zákonnými náležitosťami uvedenými v § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a), 2 a 3 zákona o ústavnom súde predložil až po uplynutí dvojmesačnej lehoty od doručenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu (12. decembra 2016, ako sám uvádza v podaní z 10. februára 2017), ústavný súd už nemohol považovať toto doplnenie z 20. februára 2017, ktoré podal na pošte 21. februára 2017, za také, aby ho mohol prípadne kvalifikovať za podanie, ktoré bolo podané včas (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

10. V súvislosti s uvedeným ústavný súd opakovane vyslovil, že sťažnosť nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti (napr. I. ÚS 22/02) a že nedodržanie zákonnej lehoty na podanie sťažnosti je zákonom ustanoveným dôvodom na jej odmietnutie ako oneskorene podanej (IV. ÚS 28/02), pričom ide o takú lehotu, ktorú nemožno predĺžiť ani nemožno odpustiť jej zmeškanie (I. ÚS 84/02, IV. ÚS 36/03). Podľa zásady „vigilantibus iura scripta sunt“ práva patria len bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou; podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnému súdu nevynímajúc (obdobne napr. III. ÚS 280/2013).

11. Keďže je zřejmé, že sťažovateľ podal doplnenú sťažnosť až po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd jeho podanie doručené

ústavnému súdu 22. februára 2017 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podané oneskorene bez toho, aby sa zaoberal opodstatnenosťou jeho námietok uvedených v tomto podaní.

P o u ě n i e: Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

V Košiciach 3. mája 2017